

PIJAN izgubljen u popisu

**Novi dokazi o nevjerljivim
komunističkim manipulacijama
s brojem žrtava u Jasenovcu**

PREGLED I PRETRAGA POIMENIČNOG POPISA ŽRTAVA KCL
JASENOVAC 1941.-1945.

BOGDAN PAVLOVIĆ

Ime oca:	SARAFIJAN*
Godina rođenja:	1896*
Mjesto rođenja:	VOZUĆA
Općina rođenja:	ZAVDOVIĆI
Narodnost:	SRBIN
Način smrti:	UBIJEN
Stradao / ia:	OD USTAŠA
Godina smrti:	1942
Mjesto stradanja:	U LOGORU
Logor:	JASENOVAC*
Stratište:	
Napomena:	SZSJ64*1893,NEPOZNATO; ABH-ASUBNR-ZA*PIJAN

Bez obzira na to je li netko umro u Francuskoj, je li netko možda bio u rodu s Milivojem Ašnerom, bez obzira na to je li vam otac Pijan ili je samo bio pijan autor popisa, svi se mogu naći na jasenovačkome popisu. U nedostatku stvarnih žrtava dobro dođu i lokaliteti udaljeni stotinjak kilometara od Jasenovca, a kao izvori podataka koriste se čak i opskurni memorandumski pamfleti objavljeni u raznim kasabama šumske republike srpske. Neke institucije u Hrvatskoj kao da još nisu shvatile da je vrijeme za izlazak iz šume

Pišu:
M. KOIĆ i NIKOLA BANIĆ

Uprošlim tekstovima u *Hrvatskome tjedniku* objavljena su imena 1.225 navodnih žrtava s mrežnoga jasenovačkog popisa identičnih po svim identifikacijskim podacima s električkom inaćicom popisa žrtava iz 1964. godine dostupnom u Srbiji (L64) i dobavljenom od strane gospodina Romana Leljaka, a razlikuju se po mjestu smrti. Točnije, prema srpskoj inaćici nisu stradali u Jasenovcu ili Staroj Gradiški. Tih 1.225 tek je vrh ledenog brijeđa jer još su brojni oni kod kojih je uz mjesto smrti različit i neki drugi identifikacijski podatci. Za potrebe ovoga članka ograničilo se samo na slučajevе kod kojih je različito ime oca žrtve u mrežnome jasenovačkom popisu, ali u napomenama se navodi i očeve ime identično onome iz srpskoga popisa žrtava iz 1964. godine. Znači da se radi o istim podacima kod kojih je tijekom vremena promijenjen neki ili nekoliko vitalnih identifikacijskih podataka. To, naravno, ukazuje na manipulaciju s ciljem povećanja broja jasenovačkih žrtava. Ukupno se radi o 31 slučaju, ali s njima je generički povezano još slučajeva s mrežnoga jasenovačkog popisa. Prema značajkama, možemo ih podijeliti u nekoliko skupina prema mjestu smrti navedenome u srpskoj inaćici komunističkoga popisa žrtava rata iz 1964. godine (L64).

Informacije radi - dana 13. lipnja 2018. godine ponovo je po šesti put ove godine došlo do promjena podataka na mrežnomo jasenovačkom popisu. O tome opširnije u prošlome tekstu.

Blizu je Toulouse

U prvu skupinu prema mjestu smrti spadaju svi koji su prema L64 stradali u nekom mjestu nevezano za logore. Kata Šteković prema mrežnomo je jasenovačkom popisu (JUSP) stradala 1942. godine u Jasenovcu*, ali prema srpskoj in-

cici popisa žrtava rata (L64) stradala je u bjelovarskome zatvoru. Avram Gaćeša iz Dereze prema mrežnomo jasenovačkom popisu stradao je u Staroj Gradiški, a otac mu se prema nepouzdanom podatku zvao Stanko*. U srpskoj inaćici popisa žrtava Avram Gaćeša sin je Petra i stradao je u Derezi od nepoznatih počinitelja. Prema srpskom popisu L64 Ana Grnović iz Lovče nije stradala 1942. u Jasenovcu, već 6. svibnja 1942. godine u Lovči. Miloš Timić iz Srijemske Mitrovice prema jasenovačkome je popisu stradao 1942. u Jasenovcu*, a u srpskoj inaćici stradao je 15. kolovoza 1942. godine u Vukovaru. Znači da je stradao prije nego što su uopće bili uspostavljeni kratkotrajni mali logori Broćice i Krapje koji su prethodili logoru Jasenovac (Baćiceva ciglana). Trojica Kukrika, Mile, Dragutin i Marko, iz Mrakodola kod Hrvatske Kostajnice su prema mrežnomo popisu ubijeni 1941. godine u Jasenovcu na stratištu Donja Gradina, a prema L64 ubijeni su 15. kolovoza 1941. godine u Mrakodolu. Znači i oni su stradali prije uspostave logora Broćice i Krapje. Tako se umjetno povećavao broj stradalih u Donjoj Gradini s inicijalnih 128 na današnjih mitskih 360.000. Ivan Abaza iz Baćina prema jasenovačkome je popisu ubijen od ustaša 1944. godine na stratištu Dubičke krečane, a prema srpskome L64 stradao je 11. siječnja 1944. u Dubici od nepoznatoga počinitelja. Jovo Livopoljac iz Koščana kod Donjega Vakufa prema mrežnomo je jasenovačkome popisu 1941. godine ubijen od ustaša u Jasenovcu, međutim prema L64 stradao je 20. kolovoza 1941. godine u Bugojnu nedaleko od rodnoga mjesta. Zanimljivo da se na mrežnomo jasenovačkom popisu nalaze još trojica prezimenjaka Drago, Ilija i Savo Livopoljac. Svi su iz istoga sela Koščani i sva trojica su prema jasenovačkome popisu također stradali 1941. godine u Jasenovcu. U ovom slučaju ako je Jovo Livopoljac stradao u Bugojnu, a prema podacima može se zaključiti da su sva četvorica stradala u istome razdoblju i u istome događaju, to znači kako je

vjerojatnije da su svi stradali u Bugojnu nego u Jasenovcu. Osim toga, u L64 5. je Livopoljaca od kojih su četvorica stradali u Bugojnu, a jedan od njih imenom Jovo u Jasenovcu. Međutim, prema L64 od te petorice Livopoljaca dvojica se zovu Jovo, obojici se otac zove Luko, a neznatno se razlikuju po godini rođenja 1900. tj. 1897. Znači vjerojatno se radi o istome čovjeku koji je zbog nedostatka stvarnih žrtava završio na jasenovačkome popisu. Usput, kod sve četvorice Livopoljaca s jasenovačkoga popisa i to čak tri puta kao prvi izvor navodi se uradak N. Ninkovića *Pomenik na Srbobranu* izdan 2000. godine u Laktašima kod Banje Luke.

U ovu skupinu stradalih na drugim mjestima nevezano za logore spada i Berta Heinrich. Ona je jedan od posebnih slučajeva s jasenovačkoga popisa. Prema mrežnomo jasenovačkom popisu JUSP Jasenovac, radi se o Židovki rođenoj u Bjelovaru 1886. godine. Otac joj se zvao Ignatz*, a prema jasenovačkome popisu ubijena je od ustaša u logoru Stara Gradiška 1942. godine. U napomenama se navodi djevojačko prezime Aschner, što asocira na Milivoja Ašnera rodom iz obližnjega Daruvara. Inače, prema srpskome popisu L64 Berta Heinrich katolkinja je i Hrvatica rodom iz Bjelovara koja je stradala od nepoznatih počinitelja sredinom lipnja 1941. godine u Zagrebu. Znači, prema tim podacima iz srpske inaćice popisa žrtava rata radi se o Hrvatici ubijenoj od nepoznatih počinitelja prije nego što su uopće počeli s radom logori Broćice, Krapje te kasnije Jasenovac i Stara Gradiška. Dodatnu sumnju u podatak iz mrežnoga jasenovačkog popisa izaziva iskaz rodbine koji se može naći u digitalnom arhivu Yad Vashem o Berti Heinrich rodom iz Gradišća u Austriji rođenoj 1896.* godine. Znači oprimljike okruglih 10 godina mlađoj od navodne jasenovačke žrtve. Njezin se otac također zvao Ignatz kao i kod navodne jasenovačke žrtve. Ona je umrla 1942. godine u Toulouseu, gradu na krajnjem jugu Francuske blizu granice sa Španjolskom. Međutim, premda

je umrla daleko od Jasenovca, ipak postoji jedna veza s Hrvatskom jer je Berta Heinrich tijekom rata jedno vrijeme boravila u Rijeci pod talijanskim upravom. Možemo pretpostaviti da su u nedostatku stvarnih žrtava komunisti morali lažirati podatke koristeći se svim imenima na koja su mogli naići u raznim kartotekama koje su prikupljali. Premda je udaljenost između Jasenovca i Toulousea oko 1250 km, na karti Europe to su samo centimetri, a centimetri ili kilometri u mitovima su ionako nevažni.

stradao je sredinom 1942. godine „u direktnom teroru“ na nepoznatome mjestu od nepoznatoga počinitelja. Nisim Pardo već je u prethodnim tekstovima bio spomenut kao jedan od kandidata za „kapara Nisima“, navodnu žrtvu Dinka Šakića, čiji je identitet ostao nepoznat, a postojaće nepotvrđeno. Na jasenovačkome popisu Nisim Pardo spada u žrtve s brojnim nedoumnicama. Navodno je rođen 1902.* u Sarajevu, otac mu je Jozef i ubijen je od ustaša 1942. godine u Jasenovcu. Međutim, u napomenama se navodi da je rođen

Vashema petnaestak je godina stariji i postoji jedna serija zapisa o istoimenome logorašu koji je u Staroj Gradiški primao pakete od studenoga 1942. do travnja 1943. godine. Prema srbijanskom popisu L64, Nisim Pardo rođen je u Sarajevu 1902. godine, živio je u Zagrebu i stradao je sredinom lipnja 1941. godine na nepoznatome mjestu od nepoznatih počinitelja i to mjesecima prije nego što je logor Jasenovac uspostavljen. Kod Alekse Miloševića u napomenama jasenovačkoga popisa navodi se da su okolnosti smrti nepoznate. Prema L64, Milošević je stradao 20. kolovoza 1941. godine „u direktnom teroru“ na nepoznatome mjestu od nepoznatoga počinitelja. Mustafa Balić iz Mostara je prema jasenovačkome popisu ubijen od ustaša 1945. godine u Jasenovcu. Svi izvori ovih podataka datiraju iz razdoblja daleko nakon popisa iz 1964. godine. Zanimljivo da je jedan od izvora podataka o ovom muslimanu uradak *Jevreji u Mostaru*. Prema srbijanskom L64, Mustafa Balić je poginuo kao civil 15. ožujka 1945. godine na nepoznatome mjestu od nepoznatih počinitelja. Treba napomenuti da je Mostar u to vrijeme već bio pod kontrolom Titovih komunista pa su ubojice nepoznati, možda samo zato što su bili bliski popisivačima.

Ostali i nepoznati logori

Prema jasenovačkome popisu, Oskar Hecht je Židov rođen 1926.* ili 1925. iz Vinkovaca. Kako je nesigurna godina rođenja, tako je nesigurno i mjesto smrti pa autori popisa navode Staru Gradišku, a u napomenama i Jasenovac. Prema autorima popisa, nesumnjiva je izgleda jedino godina smrti 1941. Međutim, prema srbijanskom L64, Oskar Hecht nije Židov, već je Hrvat, katolik, rođen 1926. godine u Vinkovcima, stradao sredinom 1942. godine u nepoznatome logoru. Prema iskazu rodbine, u digitalnom arhivu Yad Vashema, jedan Oskar Hecht prema navedenoj starosti od 22 godine rođen između 1919. i 1923. godine bio je logoraš u Jasenovcu, ali ne navodi se da je ondje i stradao. U srbijanskom

Prezime:	Ime:	Ime oca:	Roden/a:	Općina rođenja:	Mjesto rođenja:	Narodnost:
PAVLOVIĆ	BOGDAN	SARAFIJAN*	1896*	ZAVIDOVIĆI	VOZUĆA	SRBIN

Način smrti: UBIJEN
Mjesto stradanja: U LOGORU

Stradao/la: OD USTAŠA
Logor: JASENOVAC*

God. smrti: 1942
Stratište:

Bogdan Pavlović višestruko je zanimljiv. U jasenovačkome popisu za njega su navedene dvije godine rođenja, dva mesta smrti, točnije jedno mjesto smrti Jasenovac i u napomenama nepoznato, ali i dva imena oca. Jedan od mogućih očeva zvao mu se, navode se na jasenovačkome popisu – PIJAN

Pijan na nepoznatome mjestu

Bogdan Pavlović višestruko je zanimljiv. U jasenovačkome popisu navedene su dvije godine rođenja, dva mesta smrti, točnije jedno mjesto smrti Jasenovac i u napomenama nepoznato, ali i dva imena oca. Serafijan* što je označeno kao nepouzdan podatak, a u napomenama je navedeno da se otac zvao PIJAN. To je jedno od imena koje najbolje odražavaju kako bi moglo glasiti opravdanje autora ovakvih popisa. Prema L64, Bogdan Pavlović iz poznatoga četničkog gnijezda Vozuće

1905. i stradao 1944. godine i otac mu se zove Josip. Razlika Jozef/Josip bi trebala biti samo sitnica, ali u jasenovačkom popisu vrag se uvijek krije u detalju. Primjerice, u srpskom *Spisku žrtava rata* dvojica su Nisima Parda, obojica rođeni 1902. godine, onom iz Sarajeva otac se zove Jozef i on je navodno stradao u Jasenovcu. Drugi je Nisim Pardo iz Zagreba, ali je rođen u Sarajevu i osim što mu se otac zove Josip nije stradao u Jasenovcu, već u nepoznatome logoru. Jedini Nisim Pardo za kojega postoji nekakav trag rodbine, prijatelja ili židovskih organizacija u zapisima digitalnoga arhiva Yad

Spisku žrtava rata nalazi se Oskar Hecht rođen 1925. godine u Bebrini kod Slavonskoga Broda, a stradao je u Staroj Gradiški 5. prosinca 1944. godine. To bi značilo da je stradao nakon zatvaranja logora Stara Gradiška. U ovome slučaju mnogo je raznih kontradiktornih podataka, nagađanja i manipulacija podatcima koji bi bili nepotrebni da su komunisti imali sigurne podatke o stradanju Oskara Hechta u Jasenovcu ili Staroj Gradiški.

Gojko Stanojčić je prema jasenovačkome popisu ubijen od ustaša 1941. godine, ali navedene su dve godine rođenja i dva imena oca. Jedno je ime Jovo, što znači da se radi o nagađanju ili o nesinkroniziranoj manipulaciji podatcima. Prema L64, Gojko Stanojčić stradao je 15. kolovoza 1941. godine u Jadovnu. Znači da već s obzirom na navedeni nadnevni smrtni nije mogao stradati u Jasenovcu. Prema komunističkome popisu žrtava iz 1964. godine, i Jovo Stanojčić je stradao u Jadovnu, ali 15. listopada 1942. godine, znači više od godine dana nakon što je taj logor bio raspšten. To ukazuje na nevjerojatne komunističke manipulacije brojem žrtava. U ovome slučaju upitno je ne samo gdje su navedeni stradali, već jesu li uopće žrtve rata i stvarne osobe. U ovome istraživanju ponovo je iskršnuto ime Dragana Mautnera iz Zagreba spominjanoga u prethodnim tekstovima, ali nije zgorega ponoviti neke stvari jer se radi o odličnom primjeru za negiranje teze da se o Jasenovcu sve zna i da nisu potrebna nova istraživanja već da treba petrificirati komunistički mit. Prema mrežnome jasenovačkom popisu, kod Dragana Mautnera (1918., otac Maks) navode se dva osobna imena, dva prezimena i tri mjesta smrti. Sve to ne treba čuditi s obzirom na to da se na jasenovačkome popisu nalaze još dvojica za koje nema potvrde u arhivu Yad Vashem da se radi o stvarnim osobama ili o žrtvama. To su Dragan Mautner rođen 1912. godine u Pakracu, otac Aleksandar stradao u Feričancima kraj Našica. Neka to ne čudi jer se i to poljoprivredno dobro udaljeno

stotinjak kilometara od Jasenovca u nedostatku žrtava također prema (neo)komunističkoj historiografiji računa kao stratište logora Jasenovac. Navodno je stradao 1942., ali u napomenama se navodi i 1941. godina, a to je godina kada je bio operativan i logor Gospic, tj. Jadovno. Na popisu je i Dragutin Maltner koji se samo po tome razlikuje od Dragana Mautnera. „Obojica“ su

žrtava rata iz 1992. godine, dva su Dragana Mautnera, obojica iz Zagreba, ime oca je Maks u jednom i Makso u drugom slučaju, obojica su stradala 1941. godine, a u jednome slučaju navodi se nepoznati logor, a u drugome Gospic.

Prema jasenovačkome popisu Armin Stein stradao je 1943. godine u logoru Stara Gradiška. Međutim, prema srpskom L64 stradao je

Prezime:	Ime:	Ime oca:	Roden/a:	Općina rođenja:	Mjesto rođenja:	Narodnost:
HEINRICH	BERTA	IGNATZ*	1886	BJELOVAR	BJELOVAR	ŽIDOVKA

Način smrti: UBIJENA
Mjesto stradanja: U LOGORU

Stradao/la: OD USTAŠA
Logor: STARA GRADIŠKA

God. smrti: 1942
Stratište:

Berta Heinrich umrla je 1942. godine u Toulouseu, gradu na krajnjem jugu Francuske, 1250 km od Jasenovca. To nije smetalo popisivačima da ju uvrste u jasenovački popis žrtava. Ona je jedno vrijeme boravila u Rijeci pod talijanskim upravom. U nedostatku stvarnih žrtava, komunisti su morali lažirati podatke koristeći se svim imenima na koja su mogli naići u raznim kartotekama koje su prikupljali

rođeni iste 1912. godine u Pakracu i imaju navedeno isto ime oca Aleksandar. Navodni Maltner također je stradao 1941. godine. Znači, praktično radi se o malo modificiranim klonovima uz sitne razlike kao primjerice da je Maltner Hrvat, a „dvojica“ Mautnera su Židovi. Prema L64 Dragan Mautner iz Zagreba stradao je u Jadovnu sredinom lipnja 1941. godine. U digitalnom arhivu Yad Vashem može se naći zapis prema kojem je Dragan Mautner 1941. godine bio zatočen u Koprivnici. U srpskom Spisku

sredinom 1942. godine u Đakovu. Potvrdu da je bio u Đakovu može se naći u iskazu šogorice u digitalnom arhivu Yad Vashem. Prema srpskom Spisku žrtava rata, Armin Stein stradao je u Đakovu 1942. godine. U arhivu Yad Vashem mogu se naći dva zapisa koji ukazuju da je Stein jedno vrijeme bio i u logorima Jasenovac i Stara Gradiška. Prema jednom zapisu nejasnoga izvora podataka, Stein je iz Zagreba deportiran u Jasenovac 4. siječnja 1942. godine, a prema drugom u rujnu 1942. godine primio je paket u lo-

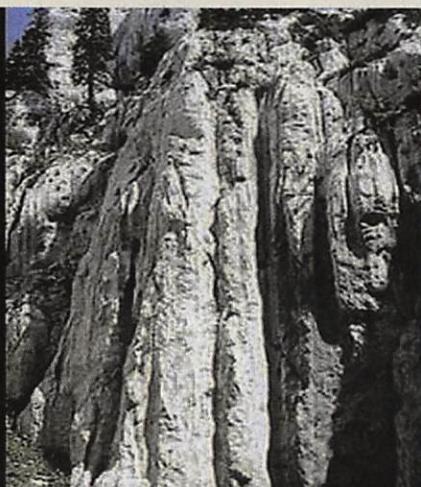
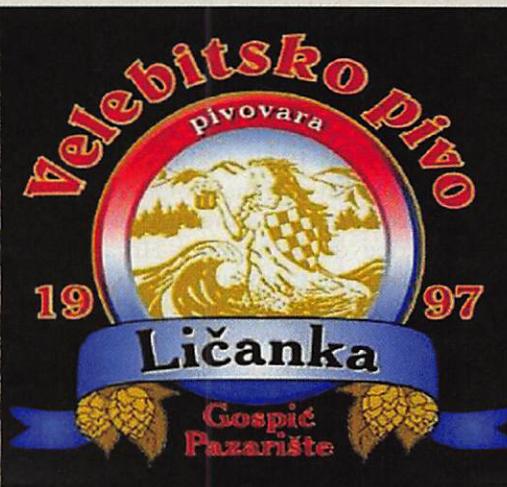
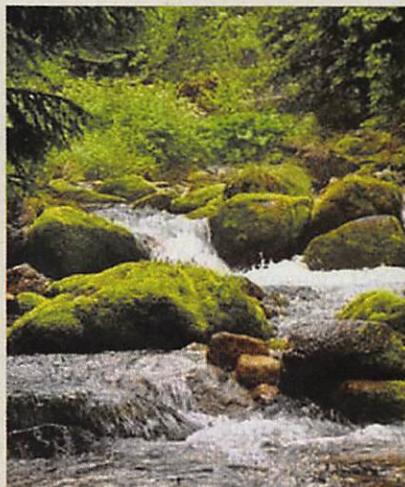
goru Stara Gradiška. Prema iskazu sina Hinka iz 1999. godine, njegov je otac ubijen u Staroj Gradiški 9. siječnja 1942. godine. Taj je podatak u koliziji s podatkom da je Armin Stein primio paket u rujnu iste godine. Židovski odbor koji je slao pakete logorašima tražio je potvrdu pri preuzimanju tako da su pakete mogli preuzimati samo živi logoraši. Hinko Stein svoj je iskaz dao u poznim godinama (rođen je 1913.), pola stoljeća nakon rata pa je lako moguće da su protok vremena i dugotrajna srpska i komunistička propaganda imali utjecaja na to.

Brojke i slova

Jablanac i Mlaka dva su sela nizvodno od Jasenovca na lijevoj obali Save. Tijekom rata u njima su logoraši obrađivali zemlju, a 1942. godine u njima je smješten i dio izbjeglica s Kozare. Prema popisu žrtava rata iz 1964. godine, žrtve iz Jablanca i Mlake navode se zasebno, a ne kao žrtve iz Jasenovca. Kako je nakon tog popisa postalo jasno da se niti uz sve napore popisivača nema dovoljno žrtava za apetite komunističke propagande, Jablanac i Mlaka su umjesto poljoprivrednog dobra i mjesta prihvata izbjeglica postali masovna stratišta. Tako je prema jednoj od tih priča samo u Jablanцу ubijeno oko 300.000 ljudi, pretežno žena. Nakon

stjecanja nezavisnosti, takve brojke ne mogu se više čak niti u Hrvatskoj tako jednostavno plasirati, međutim u određenim krugovima i dalje se koriste isti izvori podataka samo za nešto promijenjene brojke. To je opstrukcija kao da ste nekoga uhvatili u laži 700 tisuća puta, a on nakon toga nonšalantno tvrdi da je bar 83.800 puta govorio istinu. Isti je slučaj i s ostalim lokacijama koje se u nedostatku žrtava nekritički pripisuju Jasenovcu kao primjerice stotinjak kilometara udaljeno poljoprivredno dobro u Feričancima kod Našica ili tzv. Dubičke krečane pokraj Hrvatske Dubice. Koliko su vjerodostojni komunistički i srpski podaci o navodnim žrtvama iz Jablanca i Mlake, može se vidjeti na brojnim primjerima. Primjerice, Jela Janjetović je prema L64 tj. prema srpskoj inačici komunističkoga popisa žrtava rata iz 1964. godine stradala u Mlaki, a prema mrežnom jasenovačkom popisu u Jablanцу. Vlado Mirković i Vidosava Samardžija su prema L64 stradali u Mlaki, a uz to se u mrežnom jasenovačkom popisu navodi da su stradali u Staroj Gradiški, odnosno Majuru. Dragoja Zrnić ili možda Dragan, jasenovački kustosi, nisu sigurni o kome se uopće radi, prema L64 je stradao u Jablanцу, a prema mrežnom jasenovačkom popisu u Staroj Gradiški. Ovo su sve primjeri navodnih

dječjih žrtava s Kozare kod kojih se mjesto smrti mijenja s političkim mijenjama. Kod nešto starijih žrtava Kosa Mirić je prema L64 stradala u Jablanцу, ali prema mrežnom jasenovačkom popisu kod nje se navodi stratište Donja Gradina. Vjerojatno Jablanac ne zvuči tako dramatično kao Gradina, a i treba popuniti mitsku kvotu od 360.000 nejači poklanje u Donjoj Gradini. Nikola Šalindrija (1907*/1914) rodom iz Mlake prema mrežnom je jasenovačkom popisu stradao u Staroj Gradiški, a u napomenama se navodi da je stradao „u direktnom teroru“ u Mlaki. Prema L64 je također stradao u Mlaki, ali prema dvama izvorima, srpskome i komunističkome, njegova smrt nije povezana s desetak kilometara udaljenim logorom u Jasenovcu niti s dvadesetak kilometara udaljenim logorom u Staroj Gradiški. Nije upitno samo njegovo mjesto smrti, već i samo postojanje. U ovome slučaju navedene su dvije godine rođenja koje se razlikuju za 7, a to je dobar indikator da se radi o kompozitnoj žrtvi sastavljenoj od nekoliko predložaka. Primjerice, prema L64 su dvojica Nikola Šalindrija, a prema mrežnom jasenovačkom popisu već trojica i to nije izolirani slučaj na popisu. Nadalje, na mrežnom jasenovačkom popisu četiri su Ane i jedna Anka Šalindrija. Sve su iz Mlake kod Jasenovca.

Kad se njihovi podatci usporedi sa srpskim L64, onda se vidi pri-vidni kaos mijenjanja podataka. Primjerice, u L64 nema djevojčice Anke Šalindrije (1931) bez navedeno- noga očevog imena, ali ima dosta starija Anka (1882), kćer Josipova. Zanimljiv je slučaj Ana Šalindrije (1904., otac Andrija), kod nje se u napomenama navode tri izvora po-dataka i prema svim tri izvora njezino prezime je Stanivuković, ali unatoč tome u popisu se navodi Šalindrija. Razlog tome mogli bi biti podaci iz L64 prema kojima su Ana (1904.) i Anka (1907.) Stanivuković stra-dale istoga dana samo s godinom razlike 1942. u Jasenovcu i 1943. u Buchenwaldu. Osim po prezime-nu, vrlo im je slična Ana Šalindrije (1905*) s obzirom na podatke iz napomena i usporedbom s L64 može se zaključiti kao da je nastala kombinacijom podataka Ane Šalidunje (1905., otac Jovan) i Ane Šalindrije (1908., bez imena oca). Prema A. Milićeviću, ona je desetljeće starija (1897). Znači, može se zaključiti da je sastavljena od triju osoba. Ana Šalindrija (1878) je prema jedino-me izvoru u napomenama Šalindrija pa kao i u slučaju Ane (Anke) Šalindrije (Stanivuković) izvori navode jedno, a kustosi drugo. S obzirom na godinu rođenja za samo jednu znamenku razlikuju se još dvije navodne žrtve iz Mlake, ali rođene su u Paklenici kod Novske. To su Ana Drvenica i Ana Travica. U oba slučaja su iste godine rođe-nja i imena očeva, mjesto i godina smrti, čak se u oba slučaja u napo-menama i navodi alternativno prezime Šalindrija. U L64 uopće nema žrtve iz Hrvatske koja se zove Ana Drvenica, ali ima doduše ne Ana već Anka Travica, ali otac joj se ne zove Savo već indikativno Smijo, rođena je tri desetljeća kasnije i nije stradala 1942. u Staroj Gradiški već sredinom rujna 1944. u Jasenovcu. To razdoblje je detaljno obrađeno u feljtonu o suđenju Dinku Šakiću,

međutim ime Ane/Anke Travice nigdje se ne spominje u kontekstu događaja iz toga razdoblja. U mrež-nome jasenovačkom popisu nalazi se još jedna Ana Travica iz Paklenice. Neznatno se razlikuje po godi-ni rođenja (1886) od svoje jaseno-vičke dvojnike. U ovom slučaju je glavna je razlika godina smrti 1945. i podatak iz napomena da je nestala. Ovo možda izgleda kao kaos, ali radi se o vrlo smišljenome sustavu za povećanje broja žrtava.

O žrtvama iz Jablanca, Mlake i Dubičkih krečana već je detaljno pisano u *Hrvatskom tjedniku*,¹ a ovo je svojevrsni dodatak. Miljka Dojčinović iz sela Donji Podgradci na Kozari navodna je jasenovačka žrtva iz Mlake. Ovdje je dovoljno reći da autori popisa ni približno ne znaju godinu rođenja pa navode 1936.*, a u napomenama 1930. godinu. Sličan je slučaj Milan Truba-rac iz Demirovca na Kozari rođen navodno 1932. godine, samo što se on navodi kao žrtva iz Dubičkih krečana. U jednome od prethodnih tekstova detaljnije je opisano kako su Dubičke krečane služile i kao mjesto ukopa umrlih izbjeglice s Kozare. Kod svih navodnih žrtava s jasenovačkoga popisa navedenih u ovom tekstu koje su stradale u Ja-blancu u srpskom popisu L64 navodi se da je počinitelj nepoznat. To bi uglavnom moglo značiti da nisu ubijeni, već da su umrli. Prema podatcima iz komunističkog popisa iz 1964. godine, žrtve iz Jablanca možemo podijeliti u dvije skupine: na one kod kojih piše da su stradali u logoru i na one kod kojih piše da su stradali prilikom deportacije. U slučaju stradalih prilikom deporta-cije svi iz ove skupine koje ćemo navesti stradali su sredinom lipnja 1942. godine tj. generičkog datuma 15.6.1942. To su Jovanka, Rosa, Stoja i Trivuna Kević, Cvjetka Pu-ljarević, Grozda Dojčinović i Niko-dija Prpoš. Žrtve iz Jablanca koje su prema srpskom L64 stradale

u logoru su primjerice Miljka Zlo-jutro rođena 1902. godine, datum smrti 15.7.1942. godine i Milka Zlojutro, rođena 1932. godine, da-tum smrti 15.6.1942. godine. Milj-ka i Milka kao da su nastale u igri brojke i slova. Ime im se razlikuje u jednom slovu, godina rođenja u jednoj brojci, a datum smrti samo u brojci mjeseca. Inače u popisu L64 ima još četiri prezimenjakinje iz bliskih sela s Kozare s imenima Milica, Milja i Miljka. Kod Grozde Zrnić i Ande Babić datum smrti je 15. rujna 1942. godine, a kod Mi-lana Mavića rođenoga 1940. datum smrti je 7. studeni 1942. godine. Razumno je prepostaviti da ako su ustaše namjeravali likvidirati izbjeglice s Kozare, to su mogli jedno-stavno napraviti na licu mjesta na samoj Kozari ili u obližnjoj Donjoj Gradini, a ne voditi izbjeglice preko Save pa onda još desetine kilometara daleko do navodnih stratišta. Za to nema suvisloga motiva. Osim toga, prema datumima smrti nekih od izbjeglica možemo zaključiti da su mjesecima boravili u Jablanцу. Ako ih se mislilo usmrtiti, to bi se učinilo odmah, a ne bi ih mjesecima pazilo i hranilo. Za sposobne za rad još bi i se i našlo logično objašnje-nje da ih se mjesecima drži na živo-tu, ali ne i za primjerice jednogodišnju ili dvogodišnju djecu. Znači sve ukazuje da se radilo o izbjeglicama koje su umrle uslijed bolesti i iscr-pljenosti, a ne u sustavnom i plan-skome ubijanju.

Prema navedenim podatcima može se zaključiti da bez obzira na to je li netko umro u Francuskoj, je li netko možda bio u rodu s Milivojem Ašnerom, bez obzira na to je li vam otac Pijan ili je samo bio pijan autor popisa, svi se mogu naći na ja-senovačkome popisu. U nedostatku stvarnih žrtava dobro dođu i loka-liteti udaljeni stotinjak kilometara od Jasenovca, a kao izvori podataka koriste se čak i opskurni memoran-dumski pamfleti objavljeni u raznim kasabama šumske republike. Neke institucije u Hrvatskoj kao da još nisu shvatile da je vrijeme za izlazak iz šume.

¹ M. Koić i Nikola Banić, 'Kako je moguće da je na jasenovačkome popisu više od 1.000 navodnih žrtava za koje je i u Muzeju genocida u Beogradu navedeno da nisu stradale u Jasenovcu', *Hrvatski tjednik*, br. 708, 19. travnja 2018., s. 38–45.

